

som en Fordel, og det er derfor, at de forskellige europæiske Stater have kæmpet for at opnaa den og holde fast paa den, efter at de først have opnaaet den. At man maaske i Tidens Løb ad kontraktmæssig Vej kan komme til at ændre dette Forhold noget, er jo en anden Sag, men det mener jeg ikke, man kan tage noget Hensyn til ved denne Lovs Affattelse. Den er affattet paa Basis af den nu bestaaende traktatmæssige Tilstand, og skulde der foregaa Forandringer deri, vil der jo eventuelt kunne blive Tale om at forandre Loven, men for dog ikke at alle saadanne Forandringer skulle faa den Indflydelse, er det da netop, at der i Lovens § 14 er indført denne Bestemmelse om, at Lovens „Forrifter lide Indskrænkning, for saa vidt traktatmæssige Bestemmelser maatte medføre Nødvendigheden heraf.“ Denne Bestemmelse finder straks Anvendelse et Sted, nemlig i Ægypten, hvor jo Lovens Bestemmelser maa lide en Indskrænkning paa Grund af, at Danmark har tiltraadt de internationale Domstoles Oprettelse dersteds. Hvis man bortsaar fra dem, vilde jo Forholdet være det, at enhver Dansk, der i Ægypten fik en Retsstrid, være sig med en anden Europæer eller med en Ægypter, skulde søges for den danske Konsul. Heri er det, at de saakaldte blandede Domstole, som ere oprettede i Ægypten, gøre en Undtagelse, idet nemlig saadanne Sager ikke skulle høre under de danske Konsuler, men under disse saakaldte blandede Domstole. Altsaa allerede dette er en Begrænsning i Loven, som ellers ubetinget siger i sin § 2, at Konsulen er Dommer i Sager, der anlægges mod Danske. Det er derfor, at Loven maa lide en Indskrænkning paa det Sted, og skulde der af andre Stater blive oprettet noget lignende som de ægyptiske internationale Domstole, vil Lovens § 14 indeholde en Hjemmel for Udenrigsministeren til at instruere Konsulerne paa disse Steder i Overensstemmelse hermed, altsaa instruere dem til, at de have ikke at blande sig i disse Sager, som maa gaa til disse internationale Domstoles Afgørelse. Disse internationale Domstole i Ægypten ere Domstole, oprettede for en Del Aar siden, ved Traktater mellem Ægypten og de europæiske Stater hver især, og Tanken med dem er, at de skulle besættes, dels med europæiske Dommere og dels med ægyptiske, dog efter det Forhold, at naar der f. Eks. er 5 Dommere i en Ret, ere de 3 Europæere og 2 Ægyptere, ligesom ogsaa det europæiske Element har Overbægten i Appeldomstolen. Under disse Domstole skulle saa henhøre ikke Stridigheder blandt Personer, der høre til

jamme Nation, thi de skulle fremdeles som hidtil blive ved Konsularretterne, men Stridigheder mellem Personer, der henhøre til forskellige Nationer, altsaa Stridigheder mellem Folk af en europæisk Nation og af en anden, og Stridigheder mellem Europæere og Ægyptere. Dette danner altsaa en Undtagelse fra, et Indgreb i den tidligere bestaaende Konsularjurisdiktion, der som sagt hvilede paa, at alle Sager, der bleve anlagte mod Danske, hørte for den danske Konsularjurisdiktion, Sager, anlagte mod franske, for den franske Konsularjurisdiktion o. s. v. Denne Ordning ere altsaa ogsaa vi delagtige i. Der haves for Danmarks Vedkommende Traktater med alle de Stater, som denne Sag angaar. Vi vilde derfor i dette Tilfælde egentlig ikke behøve at støtte os paa folkeretlig Sædvane, thi, som sagt, der haves Traktater med de vedkommende Stater. Nu er det jo klart nok, at naar f. Eks. den danske Nation vil have den Fordel, at dens Underaatter ikke skulle høre under Opholdslandets Ret, men under Landets egen, maa der træffes Foranstaltninger til, at der er en dansk Retspleje paa Stedet; thi ingen Stat kan naturligvis finde sig i, at de derboende Danske skulle kunne gøre, hvad de ville, uden at noget Menneske kunde drage dem til Ansvar derfor; paa den Maade faar man naturligvis ikke Lov til at beholde denne Eksterritorialitetsret, denne Fritagelse for at staa under Landets Jurisdiktion. Den eneste Betingelse, hvorunder man kan faa og beholde den, er den, at man selv maa sørge for at organisere en Slags Retspleje, at man maa organisere en Slags Domstol og Politi, til hvilke man maa kunne henvende sig, naar man har Klager over derboende Danske at føre. Dette have vi ogsaa for saa vidt hidtil haft, som det jo har været en almindelig antagen Grundsætning — uagtet det kan være tvivlsomt, om den har nogen stikker Lovhjemmel at hvile paa, saa er det dog en almindelig antagen Praksis — at det maatte være Konsulerne paa disse Steder overladt at udøve den fornødne Doms- og Politimyndighed over de derboende danske. Man maatte gaa til Konsulen, naar man vilde have Sag med en Dansk, og saa maatte Konsulen paatænde Sagen, saa godt han kunde. Men den hidtilværende Lovgivning mangler alle nærmere Bestemmelser i saa Henseende, og naar det dog har kunnet gaa, saa er det kun begrundet deri, at der hidtil har levet saa faa Danske paa disse Steder, og at det har hørt til de meget sjældne Undtagelsestilfælde, at der er opstaaet Retsager mod dem; der er nogle enkelte Eksempler derpaa, men de ere